Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Hvad skader dig, min aand, at du dig altid klager

Citation: Brorson, Hans Adolph: ”Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953”, i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953*, 1951-56, s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-idm140451203050608/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

10. Nu saa randsag mig selv, og see paa mine gange,
Og lad mig ikke meer med hykle-fagter prange,
Du HErre, kiender mig, oplys mit dumme sind,
Til dine veye jeg endnu er alt for blind. 432

11. Skal jeg til himlen see, saa kand jeg ey tillige
Beskue jorden rel, eet maae af disse vige.
Saa giv min siel et klart eenfoldigt øye, som
Alt op ad seer, og ey i verden løber om.

12. Føer selv den gierning, som du har begyndt, til ende,
Og lad mig ved din aand dog ret for alvor kiende,
At jeg i denne tiid skal renses meer og meer,
Ja hielp mig, at det ved din naade ogsaa skeer.

13. Giør selv vor lunkenhed ved aandens kraft til skamme,
At alle hierter staae i troens fyr og flamme,
At vise daglig, hvad et liv i GUd formaaer,
Og brede ud din lof, saa vidt som himlen gaaer.

5. Om Bestandighed og Fremvext i Troen.

Nr. 218.

Mel. Nu rinder solen op etc.

Halleluja! jeg har
Min JEsum funden,
Hans naades glands er klar
I mig oprunden,

11, 3: *eenfoldigt*] *enfoldig 1.* 13, 1: *giør selv vor*] *giør dig vor J2. giør al vor J3-7.* 13, 3: *et liv*] *det Liv 1.*
Nr. 218. J3-7.

10, 1: Sl. 139, 23-24; *mine gange*] min vej, min færd. — 10, 3: *dumme*] svagsynede el. sløve, uoplyste. — 11, 4: *alt*] udelukkende. — 12, 1: Fil. 1, 6. — 12, 3: *i denne tiid*] her i tiden, før evighedens indtræden. — 13, 2: *at*] så at. — 13, 3: *at*] for at. Overskrift: *bestandighed*] udholdenhed.
Nr. 218. Original. Salmen viser en række af Brorsons ejendommeligheder; hans juhel over nåden i Jesus, v. 1; hans iver for kristenlivets kamp, dels som beslutning, v. 2, dels som formaning, v. 3 og v. 8-9; hans harme over verdslighed og frafald, her i en usædvanlig voldsom og grov form, v. 4-7; endelig hans skuen af himlens herlighed med lige så ophøjet skønhed som senere i Svane-Sang, v. 10-12.